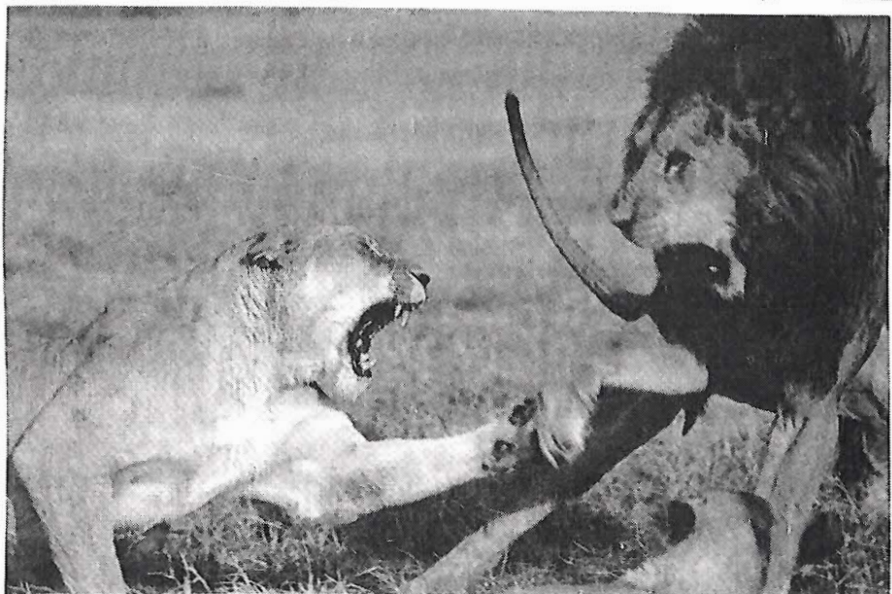

100 FRIENDS

♀
♀
♀
♀
♀

innehåll

intro	4
pumpa rösten – inte bröstet om hur man blir en bra talare	5
se! så söt hon är när hon ler sluta fnittra – agera	7
lesbian pulp-o-rama teaterrecension + intervju med melineh & anna i the sassmasters	8
poesi av elin, hanna och erika	13
idrott på schemat – himmel eller helvete?	15
självd destruktivitet – en börda för alla om att straffa sig själv	17
galna människosjukan serie av agnes nurbo & liza hejdeman	18
who's jenny? well all we now is that... jenny came back. intervju med malin ringsby	20
tips & trix	24
jossan röjer järnet i offensive intervju med josefin åkesson	26
flickan och skulden utdrag ur katarina wennstams bok om samhällets syn på våldtäkt	29
vi har alla en liten hitler inom oss finns det olika sorters rasism?	30
vadå lubrikation? flickor kan också bli kåta – tro det eller ej	32
ÅSA, dyke hard och beyond pink pepp-spelning på oden	33
recept pepparrotswrap ur <i>vego paradiso</i> av pia hall	34
outro	35

2

3

intro

Hej jag heter Agnes, jag är snart sexton år gammal och 170 centimeter lång. Jag tycker om chips, anarkafeminism, vulgära kjolar, engagemang, Nintendo 8-bitars, blandband, punk, kreativitet, teater, riotgrrrls, främlingar, djur, majs, språk och tiotusenfemhundrasjuttiofyra andra saker. Idéerna runt ett fanzine började snurra i mitt huvud framförallt på grund av att jag var så fruktansvärt trött på allt detta snack om att hela tiden göra något. Jag ville ha praktik istället för teori. Och vad är det alla vet att man ska göra när man är frustrerad över något? Jo, självklart att sätta sig ner och skriva om det. Skrivandet resulterade i fanzinet du nu håller i din hand. Det känns bra. Jag ser skönhetsfelen men jag är ändå nöjd och glad. Jag gillar resultat. Girlfriend är ett huvudsakligen feministiskt fanzine. Jag anser att det är viktigt att lyfta fram tjejernas göranden och tyckanden i samhället. Därför har jag bland annat valt att bara skriva om/intervjua kvinnor. Hur som helst, here you go.

thanx

Clara Dackenberg för alla äckelsnygga illustrationer. Uppdrag: Teater för inspiration och kämparglöd - We'll always keep together! Elsa, Hanna och Elin för fin poesi. Liza för hjälp med serien. Musikcaféet Oden. Vännerna. Killing Bherunda. Alla underbara flickor, kvinnor och tanter för inspiration, engagemang och kämparglöd. Alla band som har påverkat mig till att bli den jag är idag. Mitt feminist crew. **We will never give up the fight!**

kolla in

www.sonja.nu - begagnade feministböcker säljs ut för minipris. Shoppa loss!
medlem.spray.se/pirataa - för punkchixen
www.grrrls.owns.it - Jossans sida där listan över Sveriges band med tjejer finns upplagd och uppdaterad.
www.skunk.nu - grymmaste communityn
www.hypatia.nu/djurhem - hjälp till att rädda djuren - stöd djurhemmet Olga.
come.to/pinmedown - säljer snygga pins
www.stockhaus.se/bokskaffereri - kaninens bokskaffereri. Böcker för djurvänner.

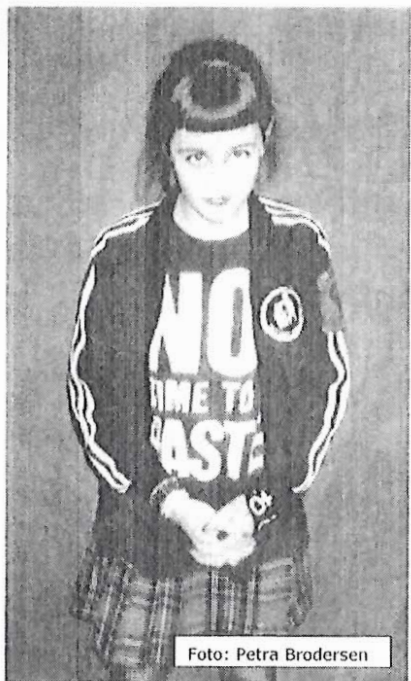

Foto: Petra Brodersen

Pumpa rösten - Inte bröststen

Jag ska bli skådespelerska när jag blir stor. I och med att jag i flera år har arbetat med teater har jag på samma gång lärt mig hur man utnyttjar sin röst och gör sig hörd. Jag har samtidigt blivit självständigare och på det sättet fått mycket lättare för mig att tala improviserat och utan rädsla eller nervositet. Tyvärr får kvinnor sedan födseln lära sig att de ska tala med minimalt röstmotstånd, helst med blicken sänkt och med en slags jag-vet-egentligen-inte-vad-jag-talar-om-känsla. I min klass finns det två flickor som kan tala för sig. Det är jag och den tjej jag umgås mest med i skolan. Alla pojkarna kan tala improviserat, med höga röster och utan att bryta ihop. Resten av tjejerna talar bara när de får ordet och när de väl talar viskar de fram orden så snabbt som möjligt, vilket utlöser höga stön och irriterade suckar från de andra i klassen. Det är synd och skam, för de här flickorna sitter onekligen på mängder av information, kunskap och engagemang som alla skulle ha nytta av.

Jag har haft turen att växa upp med en mamma som är både feminist och chefsöverläkare och alltså vet hur man talar för sig utan att be snällt om ordet. Hemma hos mig spelades *Sånger om kvinnor*, *Tjejclown* och *Röda bönor* titt som tätt och jag har, som så många andra tjejer, funnit tröst i den kanske mest kända kvinnolåten av dem alla, nämligen "Vi måste höja våra röster för att höras" av *Sånger om kvinnor*. Ibland undrar jag hur mycket man kan få ut av att bara lyssna på en enda låt. Jag är övertygad om att om brudarna i min klass skulle lyssna på den här låten en endaste gång skulle den ifrågasätta hela deras uppväxt, existens och livs mening. För det är som det är sagt; syns du inte finns du inte, i alla fall bildligt talat. Kan man inte tala för sig är det minsann inte lätt att synas. Och jo, jag vet att det finns många som faktiskt är nöjda med att inte synas, som helt enkelt inte vill prata särskilt mycket, men det är inte den sortens talsjuka det här handlar om. Ju mer kvinnor engagerar sig i yrkeslivet

och i det offentliga livet, desto oftare får de anledning att tala inför publik. Det är otroligt viktigt att kunna säga det man vill säga på ett sätt som tas på allvar. Här kommer några tips som alla kvinnor bör ha i bakhuvudet. Glöm bara för allt i världen inte bort att det tar tid att lära sig tala bra. Du kommer inte vakna efter en natt, fullt kapabel att trollbinda vilken publik som helst. Men ge inte upp! Du kan om du vill.

Hitta dina svaga punkter

"En talare är som en skicklig gymnast: hon får det att se lätt ut. Hon har tittat noggrant på sig själv och utvecklat sin förmåga på alla de områden som är grundläggande för att tala väl: kroppsspråk, ord, röstkvalitet, känsloläge och personlig kontakt med publiken. Hon är medveten om de sätt på vilka kvinnor brukar undergräva sin styrka och motarbeta sina syften och hon kämpar för att undvika dem". Så skriver Stone - Bachner i *Tala kvinna!* Första steget i att lära sig tala inför publik är att hitta sina svaga punkter. Detta kan du göra genom att filma dig själv eller spela in dig själv på band i olika sammanhang. Om du inte har tillgång till dessa material kan du försöka lyssna och höra hur du låter när du exempelvis talar med en vän, bråkar med någon du älskar, talar inför klassen etc. Var inte rädd för att fråga dina vänner (eller andra människor) vad de tycker om ditt talesätt. När du ska hålla föredrag är det smart att öva innan, i alla fall ett par två-tre gånger framför en spegel så att du själv hör om du kan det du ska prata om.

1. Tänk på ditt kroppsspråk! Försök att inte vifta för mycket med händer och armar. Tryck inte locket på en penna upp och ner upprepande gånger under föredraget, korsa inte fötterna. Försök att istället stå rakt upp och ner, med fötterna isär och armarna hängande utefter sidorna. Gör det oavsett om det känns läskigt eller fånigt. Tvinga dig själv att inte göra ryckiga rörelser med händerna, att inte pilla i håret eller någon annanstans, att inte vanka av och an som en sjuk anka.

Se publiken i ögonen. Genom att stirra ovanför publikens huvuden eller ner i anteckningarna känner sig publiken illa till mods.

2. Tänk på hur du talar! Kvinnor använder i regel fler och intressantare ord än vad män gör. Stone - Bachner skriver i *Tala vinn!* följande stycke: "I motsats till en allmän uppfattning talar inte kvinnor mer än män. Enligt vår erfarenhet talar män inte bara oftare än vad kvinnor gör, de talar också bra mycket längre och de avbryter andra talare oftare än vad kvinnor gör. Män talar nästan helt utan att vända sig till kvinnor vid möten och andra "viktiga" tillfällen. Vi skulle inte vilja se kvinnor lägga sig till med dessa argumenterande, tävlingsinriktade sätt att tala".

Kvinnor brukar tyvärr mildra sina påståenden, genom att lägga till ord i meningarna, ex: "precis" och "faktiskt". Det är som om kvinnor redan från början väntar sig att inte bli tagna på allvar. Stone - Bachner skriver som ett exempel att "En kirurg som meddelade: 'Jag tror faktiskt att ni har en tumör och jag måste faktiskt operera', skulle vara skrämmande". Stå för din åsikt. Försök att inte mildra dina bestämda åsikter med att till exempel säga "jag tror". Ta ansvar för dina egna handlingar. Du kan och vet vad du talar om, du behöver inte lägga till små löjliga, skämtsamma (tror du, men självutplånande är vad de är) kommentarer som får publiken att tro att du egentligen inte alls vet vad du talar om.

3. Gör bruk av din röst! Inom teatern är det otroligt viktigt att kunna använda sin röst. Vi jobbar regelbundet med andningsövningar och dylikt. Jag brukar köra en uppvärmningsövning med mina elever som sammanfattat går ut på att man andas in luft och sedan andas ut luften i ett läte, som växer sig starkare efter varje in- och utandning. En annan övning går till så att man "bankar igång" varandra. En person andas/skriker/vrålar/ropar ut vokaler, medan den andra personen bankar i ryggen, på bröstkorgen, benen etc. Nu till vad du bör tänka på när du står inför din publik: Håll in magen och stå rak i ryggen (du borde ha lyssnat på din

mamma), håll upp huvudet och axlarna nere så att bröstkorgen kan arbeta fritt. Andas *inte* djupt inför ett tal, andas istället små andetag långsamt och regelbundet, annars kan det leda till att du blir yr eller rentav svimmar. Tala inte med högt tonläge. Höga tonlägen ger dig ett barnsligt uttryck och du behandlas därefter. "Ett lågt röstläge för med sig övertygelse och auktoritet och det är därför kvinnor förväntas pipa", menar Stone - Bachner. Om du hör att din röst låter starkare, kommer du också känna dig bättre.

4. Variationer, takt och känsloläge. Att visa sina känslor på scen kan verka skrämmande, men faktum är att om du tillåter dig att visa dina känslor och du känner starkt för det du säger, blir du en framgångsrik talare. Är du engagerad i det du har att berätta varierar röststyrka, tempo och röstläge på ett naturligt sätt. Låter du inte din egen personlighet komma fram kommer publiken se dig som stel och livlös. Fråga dina vänner om de uppfattar dig som en långsam eller snabb talare. Om de säger att du är ingendera delen kan du se det som ett positivt svar. Det betyder att du har en bra variation.

Lyssna på dig själv. Tycker du att du talar för snabbt kan du koncentrera dig på pauserna mellan meningarna och tankegångarna istället för att försöka göra själva rytmen långsammare. Tydligt verkar män lida mer av att tala för långsamt. Långsamma talare tycker oftast väldigt bra om sina egna åsikter och vill inte gärna bli avbrutna, medan hektiska talare snarare vill få det hela överstökat.

5. Övning ger färdighet. Jovisst, det gamla talesättet stämmer fortfarande. Jag har bara tagit upp några få exempel att börja med, för någonstans måste man ju börja, men det viktigaste av allt är ändå att öva, öva och åter öva. På senare tid har jag börjat använda mig av ett knep som går ut på att man pressar tummarna mot pekfingren varje gång man ska säga något. Då slipper du vifta med händerna, vilket bara resulterar i att du blir ännu nervösare. Ta det lugnt och lita på dig själv. När du sen känner att du klarar det går du ut och visar jävlarna hur ett *riktigt* tal ska hållas.

Se! Så söt hon är när hon ler.

På skolan, på jobbet, i omklädningsrummet, på stan, i matbutiken, vid diskussioner, på pojkvännens hockeysträning, i köket, på toaletten, på stranden, i bowlinghallen, överallt. Överallt ler vi åt pojkarna. När chefen nyper oss i rumpen ler vi, kanske något ansträngt, men ändå. När maken får beröm för ett storslaget repareringsarbete med ert sommarhus ler du hopknipet, innan du skyndar ut i köket för att servera gästerna ännu en måltid mat. Du har förresten lagat mat åt maken hela sommaren. Utan dig skulle han aldrig ha kunnat reparera huset. Ni var ju två om det, var det inte så? Men ändå, ändå ler du. När pojkvännen säger åt dig att hålla käften för att han vill se på fotboll, visst ler du då?

Jag är så förbannat trött på att tjejer förväntas le åt allt män säger och gör. Se dig omkring! Vad håller du på med? Låt säga att du och din klass har blivit inbjudna till en mycket intressant föreläsning som du verkligen ser fram emot. Föreläsningen börjar, du lutar dig bakåt i stolen för att ta del av allt som sägs. Bakom dig sitter tre killar. De pratar och skrattar högt, utan att ta åt sig av arga blickar och irriterande hyschningar. Du försöker koncentrera dig på det föreläsaren talar om, men avbryts hela tiden av killarnas flams. Du vänder dig om och A) ryter åt dem att de är respektlösa som inte håller käften B) ler och säger åt dem att vara tysta, varpå de fortsätter flamsa som om ingenting har hänt C) ignorerar dem så gott det går, missar mer än hälften av vad föreläsaren har att säga och går därifrån med en klump i magen.

Vågar jag gissa på att du valde alternativ B? Tyvärr; *det funkar inte!* Chansen att killarna i fråga skulle ta åt sig av "kritiken" är lika

med noll. Vi tjejer måste träna oss på att säga ifrån på skarpa! Vi ska inte behöva foga oss efter männen.

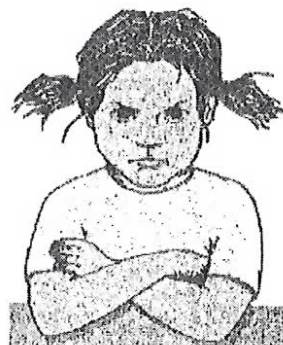
Flera personer brukar tjata på mig att jag ska le mer. De säger: "Men Agnes! Du

som är så söt när du ler! Du borde le lite oftare. Dessutom får du ingen kille om du ser sådär sur ut." Men tack då liksom. Det är ju precis vad jag behöver höra. Jag vill inte känna mig tvungen att skämta och skratta för att få gensvar för de åsikter och argument jag står för. Och jag vill inte spela groupie för att få igenom de projekt jag vill göra tillsammans med killar. Jag menar inte att tjejer ska sluta skratta och le *helt*, absolut inte! Ett gott skratt förlänger livet. Jag är bara så trött på att vara tvungen att spela gullig och dum för att få saker och ting att fungera. Och jag blir lika förbannad varje gång jag ser liknande situationer där flickorna i princip får krypa på golvet för att få sin vilja fram.

Jag hade en mycket givande diskussion om skolan med min mamma för ett tag sedan. Vi pratade om att jag inte har någon respekt för vuxna och att många lärare därför ser mig som ocharmig, otrevlig eller rentav farlig. Och det stämmer verkligen för jag skulle hellre lägga mig ner och dö än att slicka någon i röven för att få ett bra betyg. Sånär är det med mig; jag skrattar och ler när jag tycker att något är roligt. Jag vet inte hur det är med er andra, men för mig verkar det ganska logiskt. Alltså; jag *låtsas* aldrig att jag har kul/tycker att något är roligt. Jag kan liksom inte förstå vad man kan vinna på det. Det är väl snarare så att man förlorar genom att sänka sig till motpartens nivå för att få sin vilja igenom.

Jag hade förr en idé som gick ut på att alla som inte tyckte som jag var dumma i huvudet, men jag har numera övergett den och gått över till andra metoder för att få saker och ting dit jag vill. Den allmänna regeln för alla metoderna är att aldrig spela dum bimbo. Jag låter inte någon få makt över mig för att jag vill att något ska hända. Det är annars väldigt typiskt för tjejer att sätta sig själva i underläge om de vill få något utträtt, just genom att spela "dum". Det finns en teaterövning som går ut på att den ene ska dominera medan den andre ska agera underlägset och vice versa. När jag efteråt frågade mina elever vilken roll de tyckte var lättast att spela svarade alla tjejerna rollen som underlägsen. Ja, ni fattar. Kom igen nu; det är på tiden att vi säger ifrån.

Sluta Fnittra - Agera!

Lesbian Pulp-O-Rama

Lördagen den 1/11 åkte jag till Malmö med Rebecka för att se Lesbian Pulp-O-Rama på Victoriateatern. Jag hade läst om dem på Sylvia och mina förväntningar var minst sagt stora. Tåget var såklart försenat och vi fick vänta ett bra tag på spåret. Väl framme i Malmö gick vi direkt och köpte vår efterlängtade falafel, något som vi inte direkt är bortskämda med i Karlskrona. Jag var lite nervös inför den kommande föreställningen eftersom jag inte hade

minsta aning om vad pjäsen handlade om, annat än att det var lesbiskt och hysteriskt kul, men så är det också det bästa med att se teater; att man aldrig riktigt vet vad som kommer att ske. Det är inte som att gå på en konsert och se ett band som man har hört 5 649 800 gånger innan. För mig är det jättebra att vara oförberedd eftersom jag är sjukt duktig på att bygga upp förväntningar och jag blir nästan alltid besviken, för oavsett hur bra bandet/showen var är allt jag kan tänka på hur jag egentligen hade velat att det skulle ha sett ut.

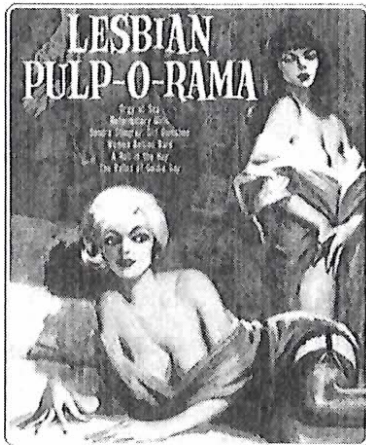
Hur som helst, när vi hade ätit stack vi till Victoriateatern och hämtade ut våra biljetter och jag fixade så att jag fick en intervju med brudarna. Jag och Rebecka var rejält uppladdade och gick en runda på stan för att köpa chips och djungelvrål. Cirka en halvtimme innan föreställningen skulle börja gick vi tillbaka till teatern. Dörrarna öppnades så småningom och vi slank in i salongen. Dolly Parton och Edith Piaf sjöng för fulla muggar ur högtalarna och jag roade mig med att fantisera om mig själv på scenen.

Efter ett tag släcktes ljuset och föreställningen började. Skådespeleriet var så bra att jag kippade efter andan. Alla skådespelarna hade ett otroligt pantomimspråk och alla var så snygga att jag nästan bröt ihop. Föreställningen var uppbyggd på sex olika scener; *Orgy* at

Sea, Reformatory Girls, Sondra Stingray: Girl Gumshoe, Women Behind Bars, A Roll in the Hay och *The Ballad of Goldie Gay*. Sketcherna grundade sig på spelet mellan butch och femme, roll den ene spelade en överdrivet feminin roll och den andra en extremt manlig roll med allt som hör till. Jag tycker att det var just den överdrivna ironin som fick hela pjäsen att fungera. *Melineh Kurdian* spelade en butchig sångare som sjöng om Goldie Gays jakt på en butch-flata och jag blev störförälskad i henne på en gång. Jag skrattade så att jag trodde jag höll på att hosta upp min magsäck hela pjäsen igenom, fyrtiofem minuter i sträck, sedan var det paus och jag slank ut med ett barnsligt, lyckligt leende från öra till öra.

Utänför träffade jag Rebecka som såg ut att ha samma bubblor i magen som jag hade. Jag shoppade en tröja och en plansch i kassan och försökte hämta andan, åt lite djungelvrål och log och log och log. Sedan var pausen slut och jag garvade ytterligare fyrtiofem minuter till. Därefter var det slut.

Jag var särskilt förtjust i deras små detaljer. Det var sådana saker som var så snygga att de inte syntes egentligen, utan mest gav pjäsen ett sken av total perfektion. Allt kändes riktigt finslipat och genomarbetat, alla skådespelare såg ut att stormtrivas på scenen och alla i publiken (gubbar, tanter, flickor, pojkar, kvinnor...) skrattade så de kikkade. Det är utan tvekan en av de bästa pjäserna jag sett i hela mitt liv. Och ännu bättre blev det när jag fick snacka med mina favoriter; *Melineh Kurdian* och *Anna Fitzwater* efter föreställningen. De var verkligen hur trevliga (och snygga) som helst, vilket gjorde allt ännu bättre. Hela föreställningen var en enorm inspirationskälla som jag levde på i flera veckor efteråt. Efter föreställningen skyndade jag och Rebecka lyckligt leende till Pågatåget genom höstnatten, för att drömma söta drömmar om galna flator.

Hur kom ni på att ni skulle göra Lesbian Pulp-O-Rama?

Anna Vi kom på idén när vi upptäckte en adressbok som hade gamla lesbiska Pulp-fictionbilder från 50 och 60 - talet. Vi började titta på de här bilderna och tänkte att det skulle bli väldigt bra teater eftersom det är alltid så stereotyper. Det är alltid en butch och en femme och konflikter och tragik och det skulle passa bra som teater om vi spelade det på en scen och fick människor att tycka om det.

Och det fungerade!

Anna Det gör det! Och nu är vi i Sverige!

Hur länge har ni jobbat med teater?

Melineh Med teater i allmänhet? Jag har sysslat med teater ända sedan jag var en ung tjej i skolan och jag har gjort musik väldigt länge. Jag är 24 nu, så jag har hållit på ett bra tag... tio, tolv år. Jag kom med i The Verge och Lesbian Pulp-O-Rama Maj 2001. Så vi har jobbat med det och gjort olika shower.

Och du, Anna?

Anna Åh herregud... Jag tror att de flesta i gruppen har sysslat med teater i många år och jag är en av de fyra som skriver pjäserna, vi är fyra som gör allt skrivande och regisserande så vi började med det och satte ihop resten av pjäsen tillsammans. Nu har vi jobbat ihop i ungefär ett och ett halv år, så vi är originalgänget (skratt).

Kände ni varandra innan ni började spela ihop?

Melineh Ja, alla kände varandra sen tidigare. Vi kände vår regissör, Kyle från Kansas. Heather, Anna och Emelie kände varandra i Kalifornien.

Vad gjorde ni för projekt innan Lesbian Pulp-O-Rama?

Melineh Jag har jobbat med min musik och försökt leva som sing- and songwriter i New York City. Nu jobbar jag på mitt album samtidigt som jag är servitris. Jag flyttade till New York från Kansas för ungefär två år sedan.

Anna Jag har bott i New York i ca 4 år och jag är mestadels skådespelerska så jag har

spelat med i flera olika grejer. Nu är jag en Lesbisk Pulp-Superstar! Vi trodde aldrig att vi skulle få komma till Sverige.

Jag läste om er på en lesbisk Community som heter Sylvia...

Melineh Ja! Vi såg den sajten! Vi är otroligt tacksamma för all uppmärksamhet från pressen och media. Alla har varit så intresserade och engagerade och det gör bara vårt jobb lättare och roligare!

Anna Det har varit underbart. Vi blir hela tiden intervjuade och vi tänker; vill de verkligen prata med oss? Det är fantastiskt!

Vad är ert budskap med Lesbian Pulp-O-Rama?

Melineh Först av allt så vill vi spela teater, vi vill roa och få människor att ha en bra stund. Vi vill att de som inte vet något om Pulp ska få lite intressant fakta om vår historia. Dessutom har vi väldigt roligt när vi spelar.

Anna När Lesbian and Gay Pulp-fiction kom ut lästes det mest av straighta män som ville bli stimulerade och upphetsade av att läsa om galna flator, men det som hände var att flatorna fick tag på de här böckerna och för första gången kände de sig representerade. Oavsett om det slutade tragiskt så kände de ändå att det fanns någon där ute som var som dem, så jag tror att äldre lesbiska kvinnor som kommer hit för att se oss kan ha haft de här upplevelsorna och de yngre tjejerna som kommer hit kan förstå hur mycket den lesbiska rörelsen har rört på sig.

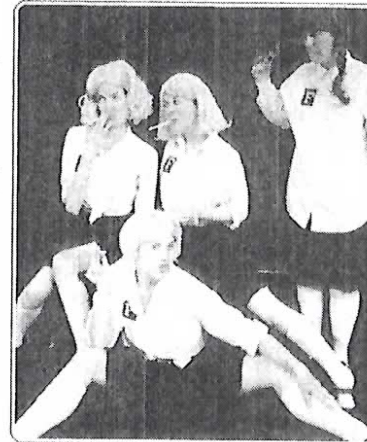
Melineh Men det är också så att när vi skapar konst som är för oss och av oss blir det väldigt starkt att se en performance-teater eller läsa om det, som du, du gör ju ditt fanzine nu. Det är för att få ut ett budskap och få människor att ta kontakt med varandra och göra samhället bättre.

Ni pratade en hel del om queers i pjäsen. Vad tycker ni om queer-teori?

Melineh Oj! Jag tycker att det är toppen! Eller ja, vad tycker jag? Menar du om jag gillar det?

Ja?

Melineh Hm... Jag tycker bara att det är bra med queer-teori och att försöka komma på nya idéer om hur vi är och varför vi är som vi

Anna Det är roligt när vi började med det här, för vi tänkte att det skulle vara roligt, som Melineh sa; bara på skoj och folk kunde komma och skratta och ha en bra stund, men vi har blivit väldigt imponerade, särskilt här i Sverige, av hur mycket alla tar det politiskt. De har roligt och de njuter, men vi får en dialog om till exempel queer-teori som vi aldrig hade väntat oss. Det har varit intressant.

Melineh Ja, det har öppnat upp våra sinnen också. Hur bitarna läggs ihop och hur folk reagerar på dem.

Vilken sorts musik lyssnar ni på?

Melineh Jag lyssnar på The Indigo Girls, Depeche Mode, old jazz, olika sorters klassisk musik... Det är olika hela tiden. Du lyssnar väl på ungefär samma, Anna?

Anna Lite allt möjligt...

Melineh Lite allt möjligt, ja.

Anna Från Mozart till klassisk rock till...

Melineh Men ingen death-metal!

Anna Ingen death-metal!

Melineh Ingen dålig, arg death-metal.

Vad betyder feminism för er?

Melineh Huh! Hallå, jag har just gjort en show! (skratt) Feminism för mig, det är intressant... När jag först kom till New York gick jag till en bokaffär för kvinnor som heter *Bluestockings*...

Ja! Den har jag hört talas om.

Melineh Ja! Alltså, feminism är nästan som en ny sak för mig. Det känns som om jag är ny. Jag har varit inne i den feministiska världen och träffat folk som kallar sig själva feminister i kanske 3-4 år och jag tycker definitivt att jag är en feminist. Det handlar om att vara stark och att vara en kvinna och att vara glad för att du är den du är och försöka göra världen bättre för dig och andra kvinnor, på något sätt, vad du än gör.

Anna Jag tycker att vara en feminist är att titta på världens historia och alla minoriteter, som kvinnor har varit i under så många år. Att se på det förlutna och inse att du måste vara en del av framtiden genom att tillgodose vad än din minoritet saknar eller som Melineh sa; få alla andra med dig så att jag är jämställd med män eller jag är jämställd med... vad än din situation må gälla. (skratt) Det är en svår fråga!

Ja, det är en klurig fråga. Är det annorlunda att spela Lesbian Pulp-O-Rama i Sverige, än i New York?

Melineh En av skillnaderna är var folk skrattar. Den svenska publiken har varit väldigt entusiastiskt, men jag ska säga dig

att det är några rader i showen, varje kväll, när vi säger "It's the right thing to do" och vi pekar mot publiken och de skrattar. De skrattar på en gång. Så det är lite olika sorters skratt...

Anna Ja, kulturella olikheter. Jag menar; vi visste att de skulle skratta och förstå eftersom de kan engelska, men det har varit intressant att se hur människor kulturellt sett skrattar åt olika saker.

Tycker ni att teaterbranschen är jämlik?

Melineh Du menar kvinnors roller inom teatern?

Njae, alltså, jag har tänkt mycket på det. För som i musikbranschen, där är det ju klart mansdominerat och jag undrar om ni tycker att det är likadant inom teaterscenen?

Anna Om du någonsin har sett *The Toni-Awards* så ser du hur många manliga regissörer som finns. När det gäller exempelvis kostymdesigners är det lite mer jämlikt, men det är fortfarande en lång väg att gå för att få saker mer balanserade inom teatern. Jag tror absolut att det är mansdominerat, speciellt inom den professionella sfären.

Melineh ... och jag tror att förändringen kommer när kvinnor bestämmer sig för att starta egna företag och gå ut och göra sin egen teater och själva få saker och ting att hända för ibland kan du inte vänta på att en kille ska komma... och du vet, som jag, jag kan inte vänta på att en stor kille eller ett manligt skivbolag ska komma gående och fråga om jag vill ha ett maffigt skivkontrakt. Jag tror att jag ska gå till ett mer kvinnoinriktat indieskivbolag.

Anna Tills dess ska du göra din egen CD, som du gör nu. Fixa det själv.

Melineh Precis.

Vilken är er favoritscen i pjäsen?

Anna Åh, min favorit? Det är som att fråga vilket som är mitt favorit barn. Jag älskar alla!

Melineh Jag kan ärligt talat inte svara på det. Jag älskar alla och allt är lika roligt.

OK, som avslutning; har ni något att säga till tjejerna i Sverige?

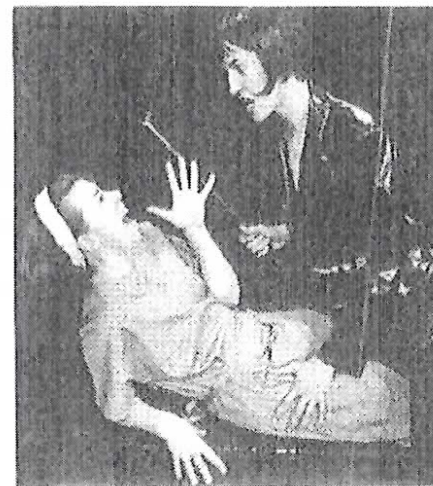
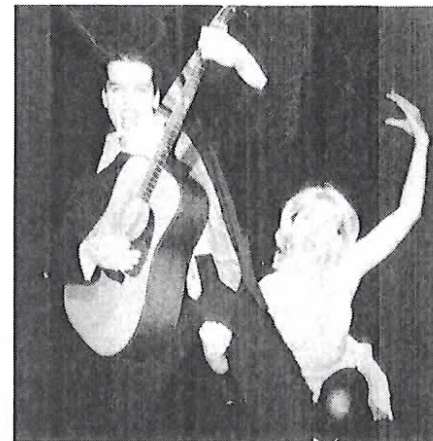
Melineh (gurglande bebis ljud) Wooh! Först av allt så älskar jag Sverige. Alla har varit så öppna och trevliga. Speciellt tjejerna är väldigt entusiastiska, när du går in på klubbar... (skratt)

Anna (skratt)

Melineh De kommer fram till dig och det är trevligt. Hm, hej! Vi älskar dig. Mycket. Gör

massor av lesbisk teater i Sverige och bli galen av det för det är roligt! Tack så mycket.

Anna "Åjåjå, vad er det her?". Jag håller med Melineh. Alla har varit entusiastiska och gett bra respons och vi har bara haft roligt här. Alla inom teaterscenen har varit väldigt professionella och vänliga och generösa och alla som vi har kommit i kontakt med har varit väldigt stöttande så jag stöder Melinehs förslag om att gå ut och bli inspirerad, som det här med ditt fanzine; gör det! Vänta inte på att någon annan ska göra det åt dig. Skapa konst. Gå ut och lev.

Lesbian Pulp-O-Rama =

Manus Heather de Michele, Anna Fitzwater, Gretchen M. Michelfield och Beatrice Terry.

Skådespelare Maggie Burkle, Melineh Kurdian, Emily Burton, Heather de Michele, Anna Fitzwater & Beatrice Terry.

Regi Heather de Michele & Beatrice Terry
Koreografi Emily Burton & Anna Fitzwater

poesi

ur rytm du är så vacker när du ler, du är så vacker så vacker när du sover bara minimalt med ström från en blixtnögen genom kroppens muskler kan åstadkomma problem med deras funktion, det kan även sätta hjärtat ur rytm du är så vacker så vacker så vacker när du håller käften ur rytm

Hanna

Då hon födde en tanke ur en främmande värld
en man såg en stjärna vara på färd
Ett liv så kort bortom havets existens
hon kommer aldrig få veta hur det känns
Då änglar och alver lindar in henne i garn
förstår man att graven är gjord för ett barn

Elin

Han har en spegel i sin ficka som han speglar världen i om nätterna
Ur den lilla boken han bevarar i sin rock, läser han om trolldom då fullmånen står högt på himlen
Då han ingenstans har att ta vägen vandrar han runt
Över åkrar och ängar en natt kan försvinna
Vid en bäck en morgon kan gry
Staven han bär i sin hand är sliten och formad efter hans tankar och känslor
Då han var liten drömde han ofta om hur han bekämpade faror i den kalla natten
Han hade då ofta drömt om hur han räddade vackra prinsessor från de råaste fiender
Den värld han idag kände var så lik, så lik
Hand trodde till en början att det varit illusioner men han hade snabbt insett hur hans liv var förutsagt och format
Nu har han en spegel i sin ficka som han speglar världen i om nätterna

Elin

och när du gungar kroppen sakta fram och tillbaka i ett stigande tempo för att orden kommer kryppande upp ur din hals hugger tag i ditt huvud kastar ditt liv i väggen säger du

inte så farligt

du river upp köttisår stora som tefat och jag ser mina fingrar kröka sig runt dina handleder **kräker**

inälvorna ur din kropp

ropar vänta men
älskade vännen! lyssna

rispar orden ur ditt öra
din kropp säger nejnejnej
och du bara fortsätter fortsätter

le

Elsa

jag ägnar timmarna dagarna nätterna veckorna månaderna åren åt att tänka på henne och mina tankar är rena och klara och jag tappar vattenglas i golvet säger nejmenojdå låter dig andas i mina drömmar
dina läppar är förseglade med tunna lås jag provar nyckel efter nyckel försöker nå fram till dig men du backar undan gömmer dig och jag försöker ju i alla fall?

Elsa

Idrott på skymret -

#JmmeL ELER HELVETE?

Så är det dags igen. Skolan börjar och vare sig jag vill det eller inte ligger åtskilliga gymnastiklektioner framför mig. Jag har alltid hatat skolidrott. I lågstadiet fick jag ont i magen bara jag hörde ordet idrott nämnas. Värst av allt var redskapsgymnastiken. Jag brukade drömma om hur jag skulle slå alla mina klasskamrater med häpnad genom att göra volter och stå på händer och gå ner i split och spagat och visa alla mina dolda talanger. Saken var ju den att jag inte hade några talanger i idrott. I varje fall inte i den sortens idrott som utövades i skolan. Jag var bra på att dansa, jag *älskade* att dansa, hade alltid tyckt om saker som hörde samman med musik, rytm och koreografi. Och det gör jag fortfarande. Men vår gympalärare ägnade ungefär två lektioner åt dans och resten åt redskapsgymnastik och det näst värsta; bollsport. Det var inte så att jag var dålig på bollsport eller att jag tyckte att det var tråkigt. Jag gillade fotboll och basket och allt det där när jag spelade det med *tjejer*. Jag avskydde killarnas sätt att hela tiden se på allt som en tävling. Eftersom allt jämt kretsade runt pojkarna, blev alla idrottslektioner till tävlingar, vilket ledde till att lagen handplockades utefter hur tävlingsinriktad man var. Poor Agnes, som såg allting som en lek.

Det hände mycket på idrotten. Jag började raka mig under armarna och på benen i sjuan för att jag såg att alla andra tjejer i min klass gjorde det. Kvinnoidealet gjorde sig påmint. I omklädningsrummen klagade flickorna över sina fettvalkar och celluliter. Efter ett tag insåg jag att jag inte mådde bra av att raka hela kroppen, jag såg inget sunt eller naturligt i det och jag tyckte inte att det var snyggt eller vackert. Så jag lade av. Det var inget märkvärdigt

beslut, men det kändes så då. Blickarna följde mig överallt. Jag tvingades hela tiden redogöra för olika personer varför jag inte såg ut och betedde mig som en "riktig tjej". "Äckligt", tyckte en del. "Hon är så *konstig*", sade andra om mig.

Jag har ända fram tills nu i nian haft hemska gympalärare. Jag insåg inte förrän i sjuan vilken orättvis, töntig och idiotisk syn på idrott de flesta gympalärare har. Det har liksom alltid varit bollsport och killar som gäller. Hela undervisningen har varit baserad på hur killar vill ha det, eller *förväntas* vilja ha det. Men så i nian fick vi en ny gympalärare. En man som hade en ordentlig utbildning och redan första dagen slog fast att han inte tolererade någon som helst form av mobbing. En man som ville få klassen att bli mer sammansvetsad, och som därför införde de gamla kompislekarna som man hade kört med i mellanstadiet (läs: vem är din hemliga kompis?). En man som lät flickorna vara för sig själva, som tyckte att det var viktigt med dans och som *behandlade alla lika*. Äntligen blev det roligt! Jag såg fram emot danslektionerna i flera veckor och när de väl kom kan jag utan tvekan påstå att det är det roligaste jag varit med om under alla dessa år och dagar med redskapsgymnastik och bollsport. Det levde jag på i evigheter.

Innan vi fick den ovan nämnda gympalärare som vi har nu, hade vi hunnit med att ha tre töntiga män. Sådana där män som redan från början hade bestämt sig för att flickorna varken kunde eller ville anstränga sig. De flickor som mot alla odds var duktiga på framförallt bollsporter, styrka och snabbhet (allihop faktorer som bedöms vara särskilt mycket värda för män),

ansågs ha rätt till äran att få spela tillsammans med killarna. Ehh, grattis liksom. Jag fick inte ut någonting av lektionerna och blev därför positivt överraskad när vår dåvarande gympalärare, vi kan kalla honom Stefan, deklarerade att vi skulle gå på Friskis & Svettis en gång i veckan. Jag, som hade gympat där i flera år, kände att jag verkligen skulle få ut något av det hela. Jag visste att jag var bra, mycket beroende på att jag hade gått där så pass länge men framförallt (och det var också anledningen till att jag hade gått där så länge) för att det var kul. Ett halvår gympade vi på Friskis & Svettis. Jag hade kul och blev frisk och snabb. Jag förblev "dålig" på de vanliga idrottslektionerna, men brydde mig inte om det. Jag förväntade mig ett VG i betyget.

Så kom alltså dagen för utvecklingssamtalet. Vi hade en rundtur på skolan, som gick ut på att alla lärare fanns lediga för en pratstund om betyget. Jag gick till Stefan och fick veta att jag fortfarande låg på G. Jag frågade honom varför jag inte låg på VG, jag hade ju varit så duktig på F&S, hade han inte märkt det? Stefan svarade att F&S bara fanns till för att vi skulle få upp vår kondition och styrka och att det egentligen var de vanliga lektionerna som räknades. Aha, sade jag, du menar att det är *bollsporterna* som räknas? Jag minns inte vad han svarade. Jag minns bara att jag var så trött på

honom och hans barnsliga utfrysningstekniker att jag bestämde mig för att strunta i idrotten. Oavsett om jag fick IG i slutbetyg visste jag att jag var bra innerst inne, men känslan sitter kvar. Känslan av att vara dålig. Att inte vilja kämpa och utmana eftersom ingen ändå ser. Jag trodde att det var meningen att lärarna skulle uppmuntra sina elever, ni vet; hjälpa – inte stjälpa.

Jag vet en tjej som blev mobbad av sin gympalärare för att hon var så tjock. När det var dags för friidrottslektionerna sade han till henne att hon inte behövde springa 800 meter eftersom hon knappast skulle klara det. Tjejen sprang så fort hon orkade, kom först i mål och spydde.

Jag vet en tjej som blev utslängd ur klassrummet så fort hon ansågs vara kaxigare än vad tjejer borde vara. Detsamma gällde om hon tog för sig på idrotten mer än hon förväntades göra. Då fick det heta att hon var självisk som inte brydde sig om sina lagkamrater.

Jag vet en tjej som inte kunde göra kullerbyttor och fick höra att "Det är väl inte så konstigt, titta bara på din mage".

Jag vet en tjej som blev mobbad för att hon inte rakade sig under armarna. Som slutade gå till lektionerna på grund av det.

Självdestruktivitet – en börda för alla

För ett tag sedan rullade en av mina bästa vänner upp sina armar och visade mig sina strimlade handleder. Hela min värld skakade och föll samman. Jag tog genast på mig en del av skulden till det hela och förbannade mig själv för att jag inte hade märkt något. Samtidigt som jag var rädd och chockad var jag också väldigt glad över att min vän hade anförtrött mig sina bekymmer, men jag visste att jag inte kunde hjälpa henne om hon inte själv ville bli hjälpt och det sade jag också till henne. Vi började prata och hon berättade om haven av ångest, hennes psykolog som inte hjälpte ett dugg, sömnproblemen och känslan av meningslöshet. Av alla mina vänner var hon den jag minst hade anat skulle må dåligt.

Under en kort period talade vi ganska mycket om hennes bekymmer och om hur hon kände och hade det, men vi var tvungna att sluta med det eftersom hon efter varje gång fick sådana stora ångestkval om hur mycket hon hade babblat utan att låta mig säga något. Jag försökte få henne att förstå att hon inte kunde lyssna på 25 andra människors dödsångest utan att säga ett endaste knyst om sina egna problem till någon, men ämnet var alldeles för känsligt så ja, vi slutade helt enkelt prata om det. Dock var jag noga med att påpeka att jag fanns hos henne om hon behövde mig. Jag tror att det är det absolut viktigaste av allt. Man kan inte tvinga någon att berätta men *man kan visa att man finns där*. Mycket mer än så kan man många gånger inte göra.

Dagens ungdomar mår sämre och sämre. Överallt runt om kring oss vimlar det av människor som utåt sett ser alldeles friska ut, men som under skalet ropar på hjälp. Flickor och pojkar som måste straffa sig själva, slå och skära och kräkas upp. Personer som inte kan gråta, som inte kan tycka synd om sig själva, som hela tiden letar fel och brister, för att de är *sämre* människor, av någon anledning mindre värda ett lyckligt liv. Men vem bestämmer vem som är värd vad? Kronprinsessan Victoria är i många svenskers ögon värd mer än andra, *ändå* erkände hon i media för några år sedan att hon hade bulimi. Hur kan det komma sig? Hur kan en rik, glad och omtyckt person tycka så illa om sig själv? Kan det möjligtvis bero på skönhetsidealet? Den dagliga stressen? Kan det vara moralsvensken som är ute och spökar? I Sverige ska man minsann inte tro att man är något.

När jag frågade min självdestruktiva vän om jag fick använda henne som exempel i en artikel om självdestruktivitet visade hon mig en dikt som hon hade tagit ur sin dagbok. Såhär ser den ut:

Ser du såren?

Ser du de öppna såren som aldrig någonsin kommer att läka?

Jag har haft dem så lång tid att jag inte längre känner någon smärta.

Gör det ont? Varför har jag dessa sår?

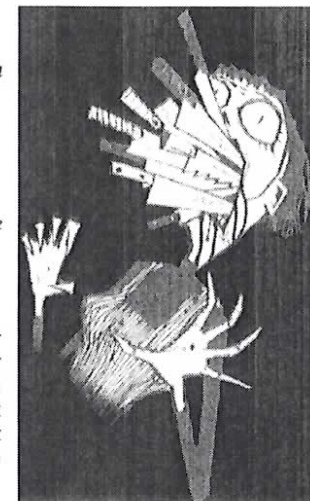
Ur de djupa jacken i min hud rinner blod.

Känner du smaken?

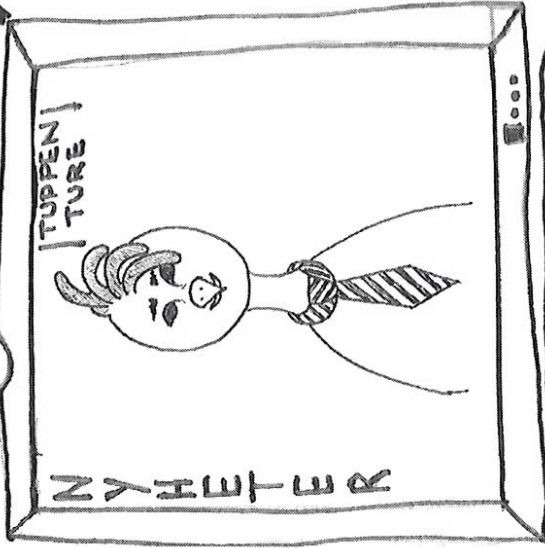
Det är en smak om hur allting föddes rätt och slätt, fortsatte betonat av trassel och slutade med smärta och sorg.

Lever jag...?

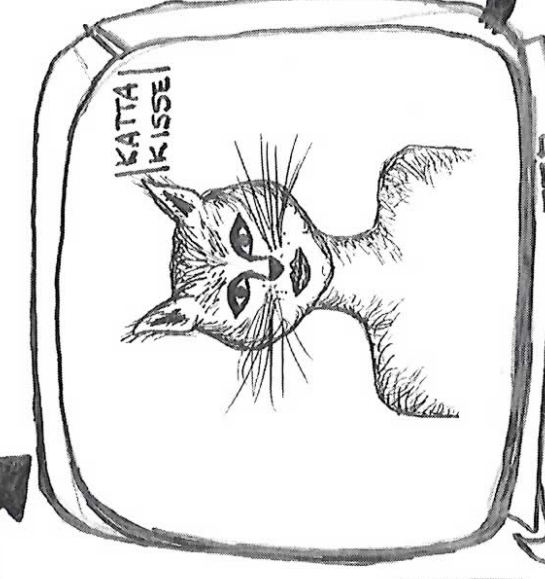
Jag blir ledsen när jag läser den. Jag blir ledsen när jag ser henne i ögonen. Men jag tror inte att det är för sent. Jag tror att hon kommer klara det. Jag tror att det allra bästa man kan göra när det gäller självdestruktivitet är att uppmärksamma det. Tala om det. Diskutera. Det är tungt och oerhört jobbigt, men det går. Sluta aldrig hoppas. Och framför allt: blunda aldrig någonsin för det som gör ont.

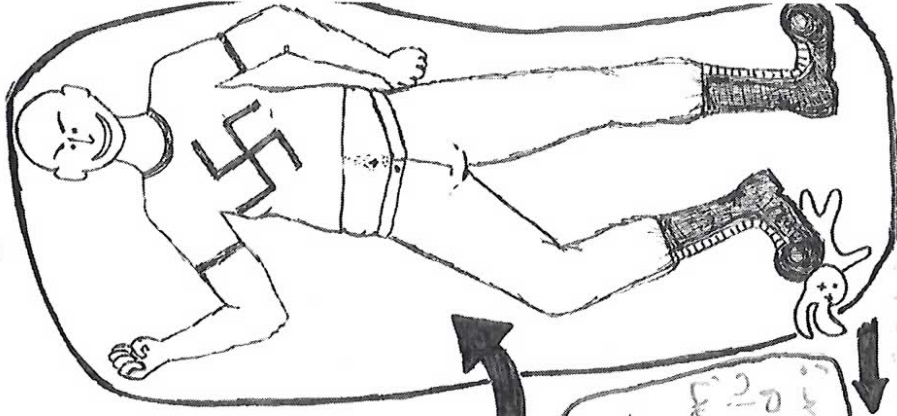
gamla människosjukdom

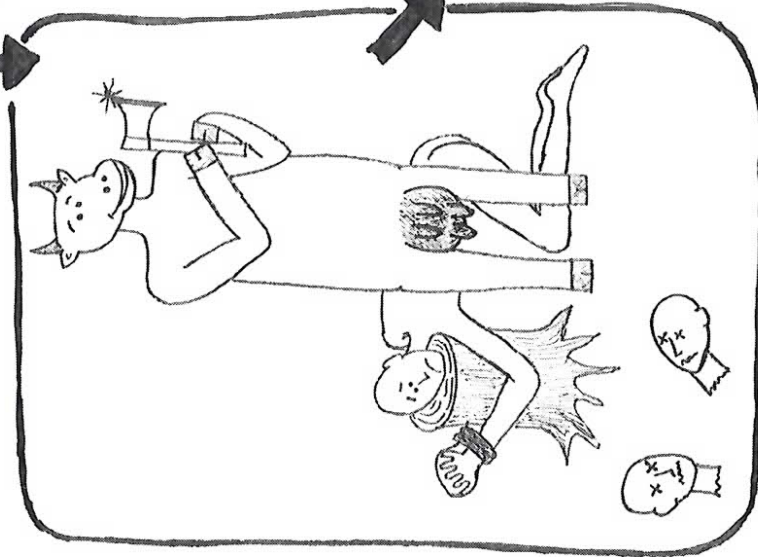
Ven speditör när spöket sig runt om i världen. Viruset har visat sig komma från den vita människan. Vi har med oss katta kisse, körd människoforskare. Katta vad tänker du om detta?

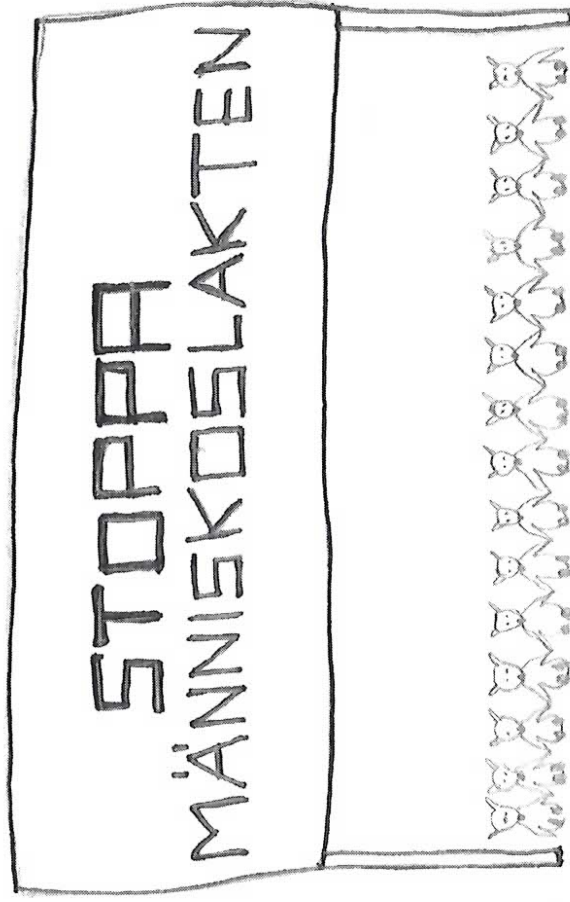
Jo, det är ju tydligt att detta virus kommer att inne- böra stora felar för såväl katter som hundar. Människan, speciellt den vita mannen, är ju som vi även vet, till och med farligare än våra förfäder. Dinosauhier va...

"Farmor, bönder och övriga människo- ägare, notas nu bli tvungna att tvångs- slakta sina människor, sitt levbröd. djur runt om i landet har därför börjat slakta sina redan nu, FRISKA människor för att inte lida nöd under vintern."

NU VÄDAR ALLVÄRDLIGS MÄNNISKORÄKTIVISER tiller där hemma i TV- sofforna; KÖP INTE TVÅNGS- SLAKTAT MÄNNISKO KÖTT!!! NU ÖVER TILU SPÖRTNYTT..."

Who's Jenny? Well all we know is that...

Jenny Came Back

Jenny Came Back är världens grymmaste band. Jag raggade upp Malin Ringsby, som skriker/sjunger och spelar gitarr i bandet, och snackade med henne om medias syn på "tjejband", vad de har på gång just nu och hur allting startade.

Hej Malin. Presentera dig och bandet. Hur och varför startades JCB?

Jag heter Malin Ringsby. Jag skriker/sjunger och spelar gitarr i Jenny Came Back. Resten av bandet är Clara Flygare på gitarr, Disa Kohlström på bas och Lisa Hermansson på trummor. Det är väl våra huvudinstrument i alla fall, vi har ganska fri sättning. Jag spelar trummor och skriker på en låt, Clara spelar trummor på en låt osv. Vi har en del undantag. Jenny startades i praktiken i december 2000. Det var jag och dåvarande gitarristen Oskar som kom på att vi ville starta ett coolt och bra band. Vi hade haft lite olika andra bandprojekt tillsammans sen i sexan, men nu ville vi ha något mer konkret att jobba med. Jenny växte fram som en idé rätt långt innan vi började komma igång på riktigt. Vi häftade upp affischer med texten "Who's Jenny? Well all we know is that Jenny came back..." över hela stan. Massa sådana grejer. Men sen fick vi tag i trummis, basist och replokal och då drog vi igång.

Vad har JCB på gång just nu?

Tanken var att vi skulle åkt till Vitryssland och haft lite spelningar nu på sportlovet, men det blev massa strul med det och det var ju tråkigt, även om det såklart kändes rätt läskigt för det verkar vara ett läskigt land. Det blir kanske av i höst nu istället, jag vet inte riktigt. Annars så har vi en del spelningar på g, bland annat Pirata-spelningen på kafe44 den sjätte mars, vilket ska bli så himla roligt! Vår plan är att hinna spela in en ny demo tills dess, men vi får se om vi hinner med det. Vår förra spelning gjorde vi en spexig rockmusikal av. Det var jädra roligt så det är möjligt att vi kommer utveckla den lite och köra den fler gånger. Annars så kör vi väl på

bara, repar och försöker trixa ihop lite nya låtar samt lär oss spela bättre.

Vi har tusen planer på vad vi vill genomföra, men lite måste jag hålla hemligt också. Vi gillar att köra lite på den hemliga och mystiska framtoningen, det är coolest. Haha.

Ni har alltså en ny demo på gång. Vad ska den heta? Liknar den de övriga demosarna eller tycker du att ni har förändrats?

Jag vet inte vad den kommer att heta än. Den är inte så himla planerad. Förhoppningsvis kommer den inte att låta som de andra, eftersom anledningen till att vi vill spela in nytt är att de gamla känns så tråkiga och nästan lite pinsamma. Den nya kommer bli tusen gånger bättre! Själva stilen är väl ungefär densamma nu som då, fast vi låter ju rätt olika från låt till låt med, det hörs på förra demon också. Alla låtar vi tänkt ha med på demon är inte ens skrivna än. Men det kommer att bli mer discotrummor och bättre skrik, that's a promise.

Varför tror du att så få brudar spelar i band?

Jag tror det har många orsaker. Det är väl som med mycket annat; att det har blivit en "killgrej" att spela i band. Tjejer uppmuntras inte till att börja spela elgitarr på lågstadiet på samma sätt som killar. Jag tror att det hör till tjejnomen att ha så jävla höga krav på sej själv. Man vågar inte riktigt ställa sig på en scen och framföra nåt som inte är totalperfekt och hur många band är totalperfekta när dom börjar liksom? Det blir en slags ond cirkel också; när få tjejer spelar finns det automatiskt få förebilder. När vi började spela fanns det inget annat band med tjejer i Falun, men nu finns det flera stycken. Nu tar jag såklart inte på mig hela äran för det, men jag tror ändå att det ligger nånting i det. Att man ser ett band och inser att man kanske inte behöver vara totalperfekt så

länge man bara har sin musik eller sitt budskap som man vill nå ut med. För oss har alltid skickligheten kommit i sista hand. Varken Disa eller Lisa hade ens spelat sina instrument alls när dom kom med, men vafan, spela kan man alltid lära sig och det bästa sättet att lära sig spela på är ju såklart att spela! Jag anser personligen att det kan vara skitkul att kolla på ett band vars musiker kanske inte är så jädra duktiga, men som har något eget att komma med och kör sin grej. Man har liksom sett tusenmiljoner band med popkillarna med superskills som står i sina klyschposer och för all del är skickliga, men som låter precis som allt annat. Det ger mig verkligen ingenting att kolla på ett sånt band.

Vilken tycker du har varit er bästa spelning?

Ojdå, den var klurig. Förut var den frågan skitlätt att svara på, för då hade vi bara haft en enda spelning där folk röjde, men nu på senare tid har folk dansat på nästan varje spelning och har publiken kul så är det automatiskt en asrolig och bra spelning. Det var en svår fråga. Jag säger att det är vår nästa spelning helt enkelt!

Er låt, hahaha, handlar om att folk fördömer er musik på grund av att ni är av kvinnligt kön. Vad anser du om medias syn på er eller tjejer som spelar i band i allmänhet?

Det är verkligen skitdåligt. Varenda gång någon skriver om en blir man besviken. Vi har blivit jämförda med alltifrån Le Tigre och The Donnas till Sahara Hotnights. Det är helt sjukt för vi låter verkligen inte det minsta som nåt av dom banden. Man undrar ibland hur vissa människor kan ha fått jobb som musikrecensenter när det

enda dom klarar av är att räkna 1 2 3 4 stycken personer på scenen, 0 stycken kukar - Aha! Det är Sahara Hotnights! De flesta recensenter verka vara fixerade vid att hävda sig genom frenetiskt namedroppande, istället för att ta sig tid att ens försöka förstå musiken. Det är klart man blir arg! Ingen skulle komma på tanken att jämföra Refused med Eskobar eller Depeche Mode bara för att dom råkar vara kukband. Sen är det klart att man blir trött på att alltid få vara tjejbandet/tjejpunkbandet osv. Är man tjej och spelar musik kommer tydligen musiken i sista hand. Det är helt galet att det alltid ska göras sån jävla skillnad mellan band med tjejer i och "vanliga" band. Har man ingen kuk blir det automatiskt det som bestämmer vilken genre man tillhör. Typ som att allt folk mellan 170 och 173 cm skulle ha en egen genre. Det är precis samma sak, men om man använder det som argument så tycker alla att man är skitkonstig och dum i huvudet. Klart som fan att man blir arg!

Vad lyssnar du på just nu eller alltid?

Jag har jättebred musiksmak. Vad jag lyssnar på beror väldigt mycket på vilket humör jag är på. Det är väl därför jag startar tusen nya band hela tiden också, för att jag vill spela alla musikstilar. Jag lyssnar väl på det vanliga riotgrrrrikit; Bikini Kill, Bratmobile, Heavens to betsy etc. Stina Nordenstam är my hero också, hennes musik är underbar och hon är jättetuff. Chicks on speed, Peaches, Bangs, Mirah, Stabb, Burning Kitchen... I could go on forever. Allt från hardcore till electronica till lofi-singersongwriters. Shampoo måste jag nämna också. Shampoo är tuffast!

Är du politiskt aktiv?

Ja. Jag är engagerad i vår djurrättsgrupp, som vi äntligen har fått igång här i Falun. Jag är vegan och sXe och kallar mig feminist, så det är väl alltid mer eller mindre politiskt engagemang i allt man tar sig för. Men jag är inte partipolitiskt aktiv.

Vad anser du om pornografi? Bra eller dåligt?

Jag är emot porr. I alla fall så som den i allmänhet ser ut. Dels skadas så många i själva tillverkan av den, och dels är den orealistisk

och sprider sjuka ideal och sjuka uppfattningar om vad sex handlar om. Jag är väl egentligen inte emot själva idén; att det produceras bilder, texter etc. i syfte att upphetsa folk sexuellt, men då är det jätte viktigt att ingen förtrycks och påverkas negativt av

det under produktionen eller efteråt. Jag tror att det är svårt att få det så. Apropå porr så läste jag en artikel idag om ett företag i USA som erbjöd gratis porr till alla amerikanska soldater i landet som skulle komma att bli inblandade i deras fina lilla krig mot Irak, "för att göra deras tid hemifrån lite lättare". Gamla veteraner skulle också få gratis porr om de ville. Det skulle skänkas bort en helvetes massa vhs och dvd:s...för att "folk som riskerat sina liv för sitt land skulle få tacksamhet tillbaka i form av högkvalitativ vuxenunderhållning". Helt sjukt, som tack för att de riskerar sina liv för landet offerar vi några andras liv i porrbranschen liksom. Vad säger man? I love USA.

Vad har hänt sedan bandet startades? Positiva/negativa följder?

Det är tråkigt att man får det så tydligt svart på vitt vilken skillnad det är att vara tjej gentemot att vara kille och spela musik. Att all den särbehandling man hört om inte bara är en myt, men samtidigt är det bra att man får veta, så att man kan göra nånting åt det. Vi har så himla roligt när vi spelar och det är sjukt roligt och peppande att få respons från folk som har sett en eller hört ens demo. Det är härligt att man faktiskt påverkar folk, det känns jättebra. Sen

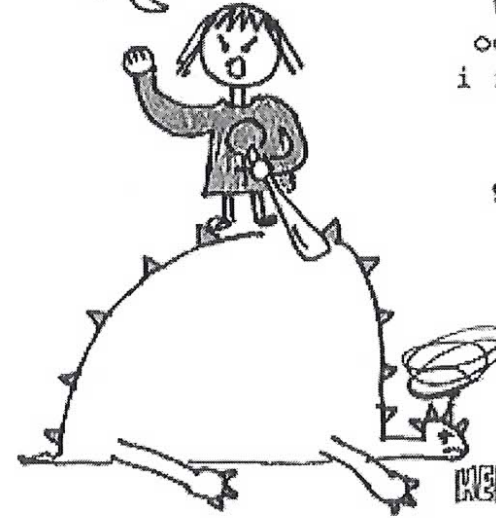
har jag upptäckt nya förmågor hos mig själv också, typ att jag kan ju fan skrika, och sånt är jättekul. När vi startade JCB var det inte ens meningen att vi skulle ha skriksång.

Det var på ett flamsigt rep som jag tänkte att "fan jag ska testa om jag kan skrika" och så gjorde jag det och

så lät det skitbra bra och så blev det skriksång. Sedan dess har jag fått erbjudanden om att gästskrika med andra band och det är självklart superbra för självförtroendet, all respons är ju såklart det. Jag har kommit i kontakt med massa tuffa och bra människor också, som jag förmodligen inte skulle ha träffat om jag inte spelat i bandet och man får åka till nya städer och spela. Det är bara positiva saker på alla sätt. Mest är det bara så himla roligt. Och så känns det bra att vara med och se till att det kommer in fler brudar i musikscenen för det behövs. Verkligen.

Kolla in Jenny Came Backs hemsida:
<http://jennycameback.cjb.net>

(her) Riøt
distro

(her) riot distro är en feministisk & vänsterradikal distro med musik, fanzines, tygbindor, tshirts och annat nödvändigt i flickors och pojkars aktivistiska liv

gör du feministiska fanzines, demos, tröjor eller nåt annat intressant -hör av dej!

HER_RIOT@HOTMAIL.COM

WWW.HERRIOTDISTRO.ROCKS.IT

vilja 4-ever distro/label/
band of terrorists

Producerar och säljer främst djurrättsmaterial, och diy-skivor, zine och annan slöjd, men hjälper gärna sympatiska människor och grupper. Hör av dig om du behöver distrohjälp, vill ha en komplett lista eller om det är något annat.

[vilja4ever\(A\)hotmail.com](mailto:vilja4ever(A)hotmail.com)
medlem.spray.se/ultramagnus/ungdomsgang

Hey kid! Listen up! Watch up!

Observera! Du bör inte läsa de här sidorna om du bara är på jakt efter nya prylar. Här tipsas det om saker som är bra just nu eller alltid.

Oheisvasara Yesbox. Finsk punk slår allt! Det här är något av det bästa jag hört på länge. Punk blir ju tusen gånger intressantare och roligare om det görs på ett utländskt språk och finska känns på något vis som det mest udda. Därmed inte sagt att jag inte gillar svensk eller hederlig engelsk/amerikansk punk, men något alldeles extra är det. Oheisvasara är grymma! Go and get it.

Stockholms Anarkafeministkör Hur coolt låter inte det? CD:n innehåller 15 anarkistiska låtar i körtrappning. Om alla körer och orkestrar vore lika bra som de här brudarna, skulle de få hårt med konkurrens. Shoppa: www.riotdistro.rocks.it

Chupacabra Yeah! Här har vi ett riktigt hårt benknäcker-band! De här brudarna kan vråla, det vill jag lova. Deras EP, *Tired of talking to shadows*, är hur grym som helst. Jag blev störförälskad första gången jag hörde dem. Shoppa: www.humanvermin.com

Greta Ännu ett gäng svenska bruttor, från Göteborg. De spelar roliga, fantasifulla och såklart *skrikiga* garagepunk-låtar. Greta är en schysst inspirationskälla om du själv spelar i band. Själv längtar jag efter att få

skrika och vråla när jag hör dem. Åter till replokalerna!

Böcker

Vadå vegan? Handbok för veganer, vegetarianer eller andra nyfikna. Lisa Gålmark En otroligt inspirerande bok att rekommendera för alla som är det minsta intresserade av djurrättsetik, recept, eller veganism i allmänhet. Lisa Gålmark tar i den här boken upp i princip allt som är värt att veta. Frågor och funderingar besvaras allt efter hand. Dessutom finns det smaskiga recept och bra argument att ta åt sig av. Shoppa: www.stockhaus.se/bokskafferiet

Musik

Vicious Irene Tre hårda svenska brudar, som tydligen ska ha spelat i både London och på Nya Zeeland, spelar härlig politisk punk. Första gången jag hörde dem associerade jag direkt till Burning Kitchen och det finns vissa likheter, framför allt tjejernas skrikiga röster (det bästa av det bästa, naturligtvis). Gillar du Burning Kitchen kommer du alltså utan tvekan även gilla Vicious Irene.

Oskylld Åsa Ericsson Okej, jag vet att jag har tjatat om den här boken i tre år nu, men för alla som inte har hört talas om den; LÄSLÄSLÄS! Oskylld är fortfarande den bästa poesibok jag läst i hela mitt liv eller Oskylld är, bildligt talat, mitt liv. Åsa Ericsson skriver poesi som är ärlig och sann rakt igenom. Dessutom bryter hon mot de svenska språkreglerna genom att strunta fullständigt i punkter, stora bokstäver och dylikt. Underbart, underbart, underbart! Shoppa: Bokia, Åhléns, www.bokus.com etc.

Days of war, nights of love CrimethInc. Jag köpte den här boken för inte alls länge sedan och jag har fortfarande inte hunnit läsa klart den, men jag vet ändå att det här är en alldeles speciell, grym, revolutionär och fruktansvärt vacker bok. Days of war, nights of love handlar om ditt liv, och vad du kan göra med det. Den väcker vettiga tankar vid liv och tränar samtidigt upp din engelska ordbok. Ja, du läste rätt, den är skriven på engelska, men det gör bara det hela ännu bättre. Shoppa: www.crimethinc.info

Garp och hans värld John Irving "Garp och hans värld handlar om Jenny Fields, bördig från en aristokratisk familj i New England - nästan av misstag blir hon en mycket radikal feministledare - och om hennes son T S Garp - döpt efter en far han aldrig träffat - som utvecklas till en uppburne författare. Kring dem finns en brokig samling karaktärer: skollärare och prostituerade, brottare och radikaler, journalister och mördare." Ännu en bok som jag haft i min ägo i flera år. Garp och hans värld är en ruskigt fängslande bok, som

innehåller dramatik, romantik, feminism, revolution och humor över lag. Shoppa: Kolla på biblioteket eller sök på Internet.

Övrigt

Blåbärssoppa Passar, hur konstigt det än låter, till allt. Går utmärkt att dricka. I själva verket föredrar jag att använda det som saft istället för soppa. Hur som helst, vill man inte ha blåbärssoppa finns det andra alternativ att välja mellan. Shoppa: Närmaste matbutik.

Highschoolfilmer *Girls just wanna have fun, Breakfast Club, Cry Baby, Grease, Dirty Dancing...* listan kan göras lång. Highschoolfilmer är verkligen det ultimata slacker tipset. I och med att filmerna i sig är så förutsägbara behöver du inte anstränga

dig alls, med att ens försöka fundera över varför huvudpersonerna reagerar som de gör. Du kan bara lägga dig bekvämt till rätta i soffan och... se på. Personligen anser jag att de highschoolfilmer som gjordes under 80-talet är betydligt roligare och intressantare än de moderna versionerna, men det är ju också en fråga om smak. Highschoolfilmer slutar alltid lyckligt, eller det beror ju på hur man ser det; tycker man att en film slutar lyckligt om den fula tjejen blir en snygg tjej och får hängla med skolans tuffaste kille, så är det onekligen ett lyckligt slut på de flesta filmerna. Shoppa: Kolla i hyrvideobutiker och affärer med gamla videos (om du inte vill ha de moderna versionerna).

Flickan och skulden Katarina Wennstam Bara inledningen på den här boken fick mig att vilja kräkas. Katarina Wennstam skildrar, med ett fantastiskt språk, samhällets syn på våldtäkt. Flickan och skulden är en bok som upprör och väcker känslor. Den bör läsas av alla! Shoppa: Bokia, Åhléns etc.

Mushy Buttons Mushy Buttons är en sajt som drivs av en kille vid namn Ken. Han (och hans vänner) gör otroligt snygga pins och stickers med grymt bra motiv. Vad sägs exempelvis om "Suck my clit!", "Fuck MWMF", "Gee! I'm glad I don't need a man!", "Barbie is a dyke" m.fl. m.fl. Shoppa: www.mushycat.com/buttons

Dessutom har han många pins med bandlogos, typ Bikini Kill, Snap-Her, The Slits, Harum Scarum. Också de jävligt grymma.

Teknik Är betydligt roligare än vad det verkar. Jag upptäckte för ett tag sedan att jag är hyfsat duktig på teknik, när min

stereoanläggning pajade totalt. För tillfället var mannen i huset, han som annars har hand om allt som heter laga, borta så jag var mer eller mindre tvungen att fixa den själv för att inte dö av musikabstinens. Jag blev i alla fall vansinnigt stolt när jag fick allting att fungera till och med ännu bättre. Glöm trista tekniklektioner med tontiga killbaciller - gör det själv! Eller med andra ord: praktik istället för teori. Jävligt mycket roligare. Dessutom D.I.Y. som sjutton!

Klädbytarträff Ett schysst sätt att få lite snygga grejer billigt i garderoben är att byta med någon annan. Fixa en klädbytarträff! Det kan bli riktigt mysigt om man dessutom serverar fika och spelar bra musik. Ta med dig kläder du inte längre använder eller vill bli av med och uppmana dina vänner att göra detsamma. Sedan byter ni till er något ni vill ha genom att ge personen i fråga något han/hon vill ha av dig.

Jossan röjer järnet i Offensive

Den 16 november var det antirasistgala på Karlskronas musikcafé; Oden. Jag var självklart där för att kolla upp banden och shoppa lite schyssta prylar. På trummor i kängpunkbandet, *Offensive*, satt Josefin Åkesson och hamrade för fulla muggar. Jag passade på att intervjua henne.

Hur länge har Offensive spelat?

Vi startade sommaren 2000 och då hade ingen av oss, förutom gitarristen, spelat innan, varken i band eller på riktigt med sitt instrument, så från 2000 har vi arbetat oss uppåt.

Det är ganska ovanligt, och jävligt grymt, med tjejer som gör något annat än sjunger/skriker. Vad har du fått för bemötanden som trummis i Offensive?

Det är väldigt olika. På spelningar är det nästan bara positivt, fast det har varit spelningar då allting verkligen har gått åt helvete, då alla har spelat urkasst och jag har varit skitdålig så vi har varit tvungna att skita i att spela och *då* får man höra "Åh, fan vad bra du var!". Det är ju verkligen som om de bara säger så för att jag är tjej.

Den här listan som du håller på med... Kan du berätta lite om den?

Det är en lista som jag bestämde mig för att göra med band i Sverige som innehåller tjejer. Det vill jag göra för att jag tycker att det behövs fler band med tjejer på spelningar. Jag tror att det är mycket svårare för de band med tjejer i att ta sig fram eftersom det oftast är kontakter som gör att band får spelningar innan de har blivit mer proffsiga. Alltså, meningen med den här listan är inte att man ska plocka ut ett band med tjejer ifrån listan när man ska ordna en spelning utan mer informera om att det finns svenska band med tjejer i. Det är inte så att de här banden ska få spela bara för att de är tjejer utan de ska dömas genom musiken precis som alla andra band.

Vad lyssnar du på just nu eller alltid?

Jag har så mycket att göra så jag hinner nästan aldrig lyssna på musik, men ett band som heter Recover som kommer från Canada eller USA tycker jag är väldigt bra. Jag upptäckte dem för ett tag sen. Sen är det väl det gamla vanliga. Det är svårt att välja ut något band för det är så himla många bra.

Är du vegan/vegetarian? Varför eller varför inte?

Vegan. Jag blev det när jag gick i nian. Nu är jag 18 år. Det blev jag för att visst, det är bra att vara vegetarian, det är schysst, men om man nu är vegetarian kan man lika gärna äta kött eftersom nästan allt kött som säljs kommer från mjölkkor och om vi säger att alla i Sverige skulle sluta äta kött, men fortsätta dricka mjölk, så skulle korna bara läggas på hög och ruttna. Då känns det som om det är smartare att bli vegan.

Vad betyder feminism för dig?

Det betyder jävligt mycket. Alltså, det är svårt att säga vad det betyder eftersom det är så pass viktigt. Det är som att fråga vad det betyder att andas. Det är en självklarhet för mig.

Vad ska du bli när du blir stor?

Jag kommer inte att bli så stor, men jag vill gärna bli bättre på att spela trummor. Inte så att jag ska kunna leva på det för det förväntar jag mig inte, men spela med ett band. Och så vill jag skriva.

Just det ja, du håller på med ett fanzine. Berätta!

Det är egentligen ett projektarbete, som jag håller på med i skolan och det kommer väl mest handla om vad jag tycker och tänker. Krönikor om hur jag ser på saker och sen kommer det vara lite intervjuer med bra folk som gör bra saker. Det kommer vara rätt blandat.

Vem vill du kasta tårta på?

Kasta tårta på... ja, det är rätt många. För jag väljer vem som helst? I så fall... om man får ta en Internetperson? Fyllefrans, han finns på Lunarstorm.

Kan du tipsa om din/-a favoritbok/-böcker?

Just nu läser jag en fantasyserie som heter *Sagan om drakens återkomst*. Den är jävligt bra. Den är schysst också, för det är inte bara män som gör saker hela tiden utan kvinnorna är lika betydelsefulla. Sen läser jag faktaböcker, just nu *Det kallas manshat* av Karin Holmberg. Den är skitbra.

Har du spelat eller spelar du i något annat band utöver Offensive?

Jag har spelat i ett annat band där jag också spelade trummor och sen var det tre andra killar, fast det lades ner eftersom det blev en massa strul. Nu har vi just startat upp ett band med bara tjejer. Vi har precis börjat repa så vi har inte hunnit snöa in oss på något än, vi skriver låter och spelar dem, men alla i bandet har olika musikstilar så det blir väldigt olikt. Vi har inte kommit så långt än.

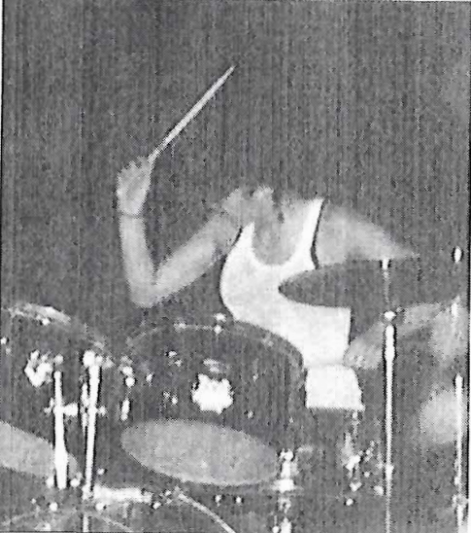
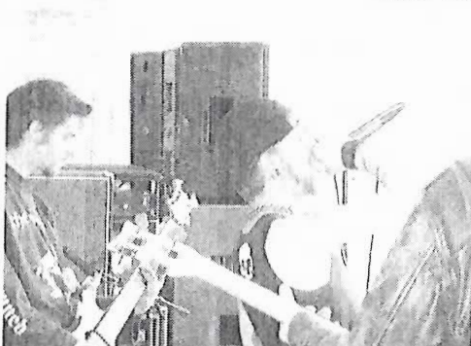
Är du för eller emot separatistiskt arbete?

Det beror på vilket sammanhang vi talar om, men det är klart att det behövs. Jag tror att det är väldigt bra just när det gäller feminism eftersom man då kan komma mycket längre och bli väldigt stärkta av det, men jag tror att tjejer tyvärr behöver styra upp saker för killar också på grund av att de aldrig tar tag i någonting. Så tjejerna behöver stöd från andra tjejer för att killarna ska ta tag i saker. Jag tycker absolut att man ska ha separatistiska grupper, men inte bara. Även fast det är kvinnornas kamp så behövs det killar också.

Sist men inte minst; hälsningar till fansen?

Haha, jag tror inte jag har några fans. Men det är väl i sådana fall att börja spela istället för att stå och titta på, för det behövs absolut fler tjejer som spelar och det är inte alls svårare för att man är tjej. Och köp vår skiva!

Kolla in offensives hemsida:
<http://www.offensive.tk>

Vi har alla en liten Hitler inom oss.

De vita kvinnorna finns överallt. Du ser dem varje dag. Du ser dem när du går till skolan/jobbet och när du demonstrerar för feminism och när du handlar mat. Vid en av dessa demonstrationer såg jag mig omkring och upptäckte att 99% av alla kvinnorna vid demonstrationen hade vit hud. Jag blev förvånad, tänkte på den senaste anti-nazidemon jag varit på och mindes att det faktiskt inte funnits en enda mörkhyad person på plats. Jag spann vidare och upptäckte att jag bara kände en enda svart tjej som kallade sig själv för (aktiv) feminist. Efter många sömnlösa nätter insåg jag att vi, antirasister och feministerna, trampat i vår egen fälla.

Håll med om att det är konstigt, det här att det finns så lite mörkhyade människor på demonstrationer som huvudsakligen hålls för jämlikhet mellan svarta och vita. Det är ett omdebatterat ämne. Ingen vettig människa kallar sig själv för rasist. Saken är den att de vita människorna fortfarande utåt sett utgör majoriteten i samhället. De vita människorna har fortfarande makten. Vi gör fortfarande arbetet åt de svarta, eftersom vi är de som har fått bäst privilegier, som är bäst på att skriva, tala och läsa. Gula och röda människor räknas över huvud taget inte ens in i hierarkin. Ur svenskt synsätt står den svarta kvinnan lägst i kurs, om vi talar om just människors värde. Jag vill ha fler gula, svarta och röda kvinnor till den feministiska rörelsen.

För ett tag sedan anordnade kommunen i Karlskrona en antirasismfilmvecka på SF bio. Alla skolor fick se gratis filmer om rasism. Olika slags rasism. Min skola råkade ha tur att kliva på en film som tog upp ämnet våldtäkt. Många blev nog snopna när de insåg vad filmen handlade om. "Vadå våldtäkt, vad har det med rasism att göra?", tänkte kanske de flesta. Själv blev jag otroligt glad. Jag såg framför mig hur det skulle gå upp ett ljus i mina skolkamraters hjärnor när de plötsligt skulle inse att rasism inte bara handlade om svarta människors rättigheter. Så blev dock inte fallet. Ungefär en halvtimme in i filmen började en av pojkarna i min parallellklass tala i mobiltelefon. Som om inte det skulle vara nog respektlöst talade

han dessutom med hög röst och struntade fullständigt i alla irriterade hyschningar och försök att få honom att hålla käften. Sedan rullade det på filmen igenom; några andra killar drog raa skämt om huvudrollsinnehavaren i filmen, dvs. den våldtagna kvinnan, en del var vänliga nog att gäspa och sucka högt lite lagom förnedrande.

När filmen var slut kom det en kvinnlig advokat, som skulle föreläsa för oss. "Äntligen!", tänkte jag. Tyvärr förstörde pojken med mobiltelefonen även föreläsningen, genom att säga smarta saker i stil med "Jamen jag tycker att om en tjej har kort kjol på sig så får hon skylla sig själv om hon blir våldtagen". Efteråt var jag fruktansvärt besviken. Jag anser att det är uppenbart att rasism diskuteras alldeles för lite i skolorna. Tanken att mannens förtryck mot kvinnan och människans förtryck mot djuren också borde gå under namnet rasism verkar inte falla många i smaken.

Det finns många olika sorters rasism. Vita kan förtrycka svarta, svarta kan förtrycka vita, män kan se ner på kvinnor och kvinnor kan se ner på män osv. Gemensamt för alla förtryckta människor är att de kan kämpa tillbaks. Att de kan säga nej. För djuren är det inte lika lätt. Djuren kan inte hävda sin rätt i samhället. De kan varken tala, skriva eller läsa. Och eftersom de inte kan säga nej måste vi stötta och hjälpa dem. "Vi är alla lika värda" är ett numera myntat begrepp, men stämmer det verkligen? Är du lika mycket värd som kungen? Är grisen på din tallrik lika mycket värd som ditt husdjur?

På förra årets manifestation mot Kristallnatten sade en komiker till sin publik: Vi har alla en liten Hitler inom oss. Den meningen har etsat sig fast i min hjärna. Det är sant, jag tror på det. Om vi erkänner för oss själva att vi har en liten Hitler inom oss innebär det att vi är beredda att kämpa mot honom. Så vad väntar du på?

Vadå lubrikation?

De flesta vet om att det finns ett ord för männens kåthet, erektion, men visste ni att det även finns ett ord för kvinnans motsvarighet? Lubrikation är namnet på det som sker när kvinnan snabbt blir våt då hon är upphetsad. Jag märker nu när jag skriver den här artikeln att ordet inte ens finns med i Microsoft Words ordlista. Erektion, däremot, lyser inte rött. Hur kan det komma sig att mannens ord för kåthet förblir rättstavat medan kvinnas ord syns vara fullkomligt okänt? Det finns förstås flera anledningar. En av dem är att det finns så stor okunskap för det kvinnliga könet, även bland kvinnor. Kvinnor har i århundraden fått lära sig att inte tala om sitt kön och har på så sätt inte kunnat lära sig något om det. Man vet ingenting om vad som händer när man blir sexuellt upphetsad, hur det ser ut i slidan, hur kroppen fungerar eller varför det är som det är.

Eftersom kvinnan alltid har fått höra att hon finns till för någon annan och därmed att hennes kropp inte är hennes egen, förlorar hon också makten över sin kropp och sin sexualitet. Många kvinnor upplever sitt eget kön som smutsigt och äckligt eftersom det har varit tabubelagt så pass länge. Fittan förknippas oftast med saker som sjuklighet och problem, om det benämns alls. Det finns inget allmänt namn för det kvinnliga könet, vilket innebär att det inte är utan stor betänksamhet man benämmer "det där nere". I själva verket finns det ju hundratals olika ord att välja för ditt könsorgan. Fitta, slida, mutta och vagina är några av dem. Gillar du inte någon av dem kan du alltid hitta på ett eget namn eller också får du göra som jag; använd ordet "fitta" så ofta du kan i ditt dagliga språk (men naturligtvis när du talar om bra saker) för att få bort

stämpeln av att det är ett "fult" och "smutsigt" ord. Det är varken fullt eller smutsigt. Det är tufft! Det är snyggt! Det är ditt könsorgan du talar om! Var stolt och glad över att du har något så fint. Ditt könsorgan är det bästa du har, så var rädd om det.

Vad är lubrikation egentligen? Lubrikation är den snabba våtheten som slidan får vid bland annat sexuell

Yvonne = onaniobiekt

upphetsning. Jag läste någonstans att det kan liknas vid en svettning från slidväggen. Lubrikation har dock ingenting med flytningar eller livmodern att göra och behöver alltså inte misstänkas vara en flytning varje gång du blir fuktig i slidan. Det är fullkomligt normalt att vara fuktig. Det är en del av kroppens process. Samhället idag anser att alla kroppens vätskor ska bekämpas med exempelvis trosskydd, men det är skitsnack. Lubrikation är kul och

bra! Flytningar är för del delen ingenting att vara rädd för. Din kropp kommer att må mycket bättre om du struntar i trosskydd och tamponger. När du får mens kan du använda tygbindor istället. Tygbindor är tusen gånger bättre än sanitetsbindor, jag lovar.

Så vad kan man göra för att lära sig mer om sin kropp och sin sexualitet? Tja, du kan låna böcker, läsa fanzine (*it's yr fucking body* är ett fantastiskt bra fanzine, likaså *fittzine* som görs av ett gäng svenska tjejer vid namn resisters. Beställ från (her) riot distro), leta fakta på Internet, tala med dina vänner (och andra personer), uppmuntra personal på din skola att engagera sig, men fram för allt: öva själv. Lär känna din kropp. Prova dig fram. Och sist men inte minst; Enjoy!

Å.S.A, Dyke Hard & Beyond Pink

Lördagen den 25: e januari spelade Å.S.A, Dyke Hard och Beyond Pink på Oden. Jag var laddad en vecka i förväg och hade stora förväntningar. I princip skulle alla jag kände gå dit för att röja och ha trevligt. Klockan sju startade insläppet. Det var mycket folk på plats, särskilt brudar fanns det gott om, och jag ägnade den närmsta timmen åt att shoppa i alla schyssta distros som fanns där, snacka med snyggingar och ha allmänt trevligt. Så var det dags för Å.S.A att spela. Ett band med tre brudar från Dalarna som inte hade spelat längre än två månader ihop. De såg ut att ha skitkul på scenen, även om de inte rörde så mycket på sig såg de ändå grymma ut när de spelade låtar om stora starka män med stora kukar. De var kanske inte heltajta, men för att vara ett så pass "nystartat" band, var de osedvanligt samspelta och tuffa och jag tror definitivt att de kommer att bli ännu bättre. Sen är det ju så med mig att jag tycker att alla band som innehåller brudar är grymma, oavsett vad de spelar liksom. Jo, man är ju en liten sextist. Hur som helst, det var en perfekt start på kvällen. Tre härliga brudar med det rätta engagemanget fick upp stämningen i taket innan publiken ens hunnit blinka.

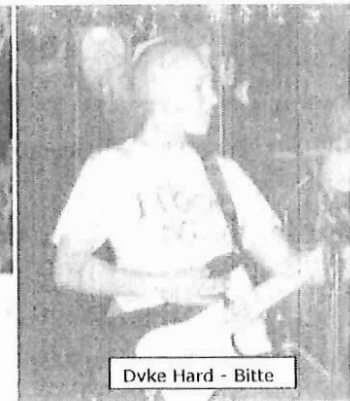
Efter en kort paus var det dags för Dyke Hard att äntra scenen. Jag kom på under Å.S.A:s spelning att jag inte hade någon kamera med mig så jag rusade hem under pausen för att hämta den. Dyke Hard skuttade väl inte direkt heller omkring på scenen, men de var minst lika bra som på skivan och vi fick ett litet extranummer i slutet. Jag fotograferade som en besatt och

dansade mycket, för det var inte lätt att stå still. Dyke Hard har både attityd och utstrålning så att det räcker och blir över. Jag gillar deras korta snabba låtar och sångerskans härliga fasettröst. Publiken var heltänd och bättre skulle det bli. Nu var det nämligen dags för bandet vi alla hade väntat på; Beyond Pink.

När de två första banden spelade hade killarna mest moshat lite lagom lekfullt, men nu kom också brudarna med i leken. Och fy helvete vilket röj det var! Folk dansade och skrattade och skrek och peppstämningen stod på max. Beyond Pink rev av låt efter låt. De spelade äckligt bra musik, en blandning mellan riot grrrl-punk och crust (det bästa av det bästa, givetvis). De höll intressanta mellansnack. Bland annat pratade Patricia, trummisen, om hur trött hon var på att flator alltid blir jämförda med bögar eller förväntas vara på ett visst sätt. De bytte instrument med varandra och rörde sig mycket på scenen. När de avslutade med en alternativ punk-"Barbie girl" à la Aqua, ville publiken bara ha mer, mer, mer. Och det fick dem. Beyond Pink plockade fram sina pompoms och körde en radical cheerleader-ramsa i slutet. 2-4-6-8 Barbies likes to masturbate! Efteråt var jag helnöjd. Å.S.A, Dyke Hard och Beyond Pink made my day. Det var lugnt årets första bästa spelning. Jag hoppas att det kommer fler förhäxande konserter i stil med denna det här året.

Å.S.A

Dyke Hard - Bitte

Beyond Pink - Clara

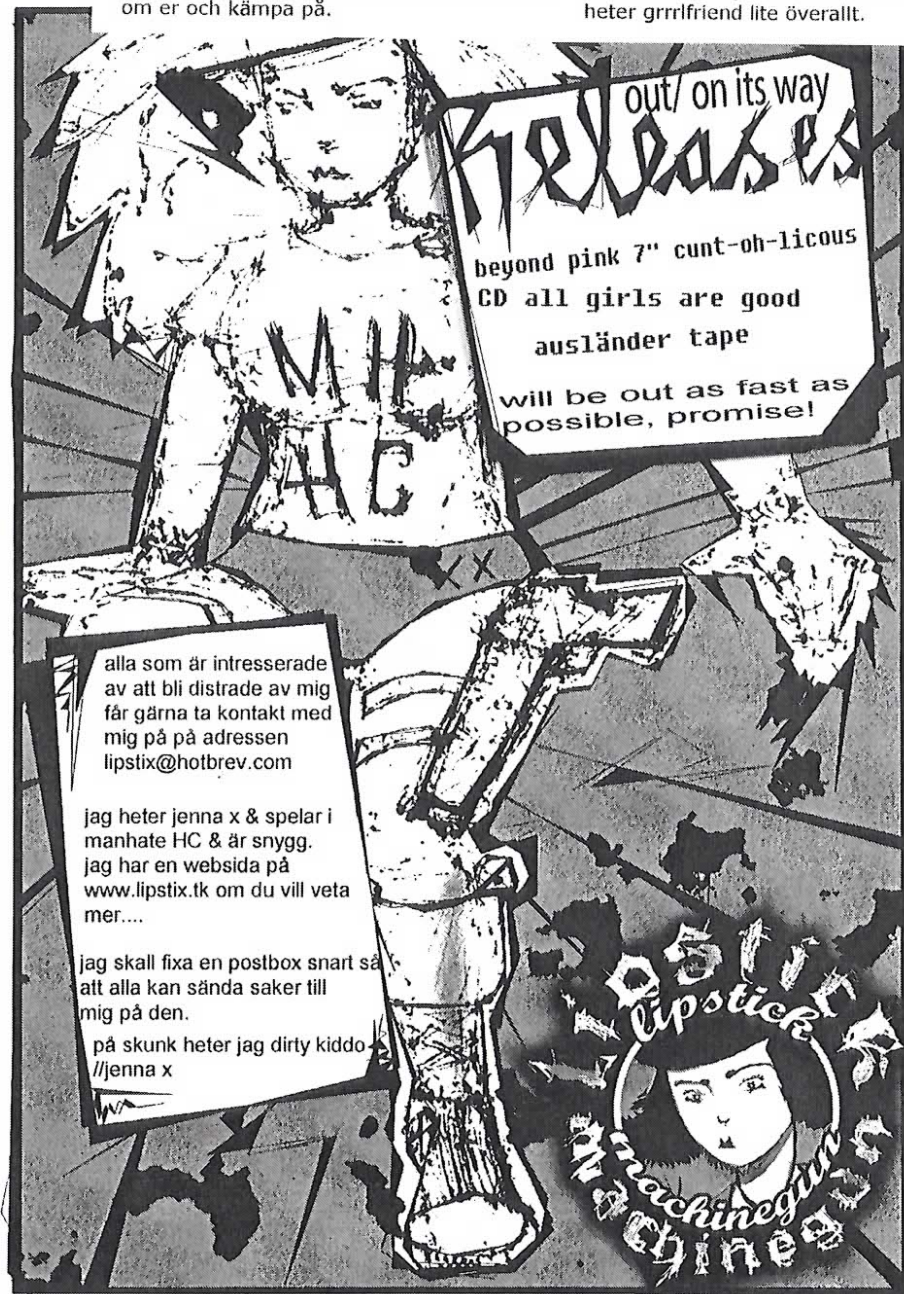
Pepparrot & Wraps

- ✓ 4 tunnbröd
- ✓ 8 potatisar
- ✓ 2 msk margarin
- ✓ 4 rödbetar
- ✓ 4 morötter
- ✓ 1 lök
- ✓ 1 salladshuvud
- ✓ 1 dl vegamajonäs
- ✓ 1 bit färsk pepparrot
- ✓ salt, svart peppar

- o Koka potatisen.
- o Riv morötter och rödbetar.
- o Skiva löken och strimla salladen.
- o Fyll varje tunnbröd. Lägg ex. 2 potatisar på mitten (spar 1 dm i nederkanten, den viks över brödet i slutändan så att man får en botten på wrappen).
- o Tryck till potatisen så att den blir mosig. Klicka på lite margarin.
- o Lägg på ett par matskedlar riven morot, ett par matskedlar riven rödbeta, några skivor lök samt en handfull grön sallad.
- o Blanda majonäsen med riven pepparrot efter smak samt salt och peppar.
- o Klicka en eller ett par msk majonäsblandning över grönsakerna.
- o Vik upp brödets nederkant över grönsakerna, rulla sedan ihop anti hop som en rulltårta. ÄT!

Girlfriend säger hejdå och tackar för den här gången. #2 kommer förmodligen någon gång runt Augusti. Lev väl, ta hand om er och kämpa på.

Skriv gärna synpunkter eller kritik till mig: grrrrfriend@spray.se eller på skunk eller Sylvia eller var som. Jag heter grrrrfriend lite överallt.

alla som är intresserade av att bli distrade av mig får gärna ta kontakt med mig på adressen lipstix@hotmail.com

jag heter jenna x & spelar i manhate HC & är snygg. jag har en websida på www.lipstix.tk om du vill veta mer....

jag skall fixa en postbox snart så att alla kan sända saker till mig på den.

på skunk heter jag dirty kiddo //jenna x

"Hur många husmodrar köpa inte goda och dyra livsmedel — och anrätta dem sedan med sådana ingredienser att den fina smaken inte alls kommer fram.

Först då Ni använder smör känner Er man att han får något riktigt gott och, framför allt, att det blir omväxling i måltidningen."